

Broj: 09-02-4-10441/19
Sarajevo, 10.12.2019. godine

BOSNA I HERCEGOVINA
AGENCIJA ZA DRŽAVNU SLUŽBU
Trg BiH broj 1
71000 SARAJEVO

BOSNA I HERCEGOVINA
AGENCIJA ZA DRŽAVNU SLUŽBU
SARAJEVO

10-12-2019

Organizaciona jedinica	Klasifikacioni broj	Redni broj	Broj priloga
05	34-2	773-11	

PREDMET: Mišljenje, dostavlja se -

Veza: vaš akt broj: 05-34-2-773-10/19 od 6.12.2019. godine

Povodom vašeg akta, broj i datum prednji, a postupajući u okviru zakonom utvrđenih mjerodavnosti, Ministarstvo pravde Bosne i Hercegovine daje slijedeće

MIŠLJENJE

Člankom 155. Zakona o upravnom postupku („Službeni glasnik BiH”, br. 29/02, 12/04, 88/07, 93/09, 41/13 i 53/16) propisano je da isprava koju je u propisanom obliku izdalo tijelo u granicama svoje mjerodavnosti, a koja može biti prilagođena elektroničkoj obradi podataka, kao i isprava koju je u takvom obliku izdala institucija koja ima javne ovlasti (javna isprava), dokazuje ono što se u njoj potvrđuje ili određuje, te da je dopušteno dokazivati da su u takvoj ispravi, činjenice neistinito potvrđene ili da je sama isprava neispravno sastavljena. Nadalje, člankom 162. stavak (1) istog Zakona, propisano je da su tijela uprave Bosne i Hercegovine dužna izdavati uvjerenja, odnosno druge isprave (certifikate, potvrde i dr.) o činjenicama o kojima vode službenu evidenciju. Pod uvjetima utvrđenim spomenutim stavkom (1), institucije koje imaju javna ovlaštenja, izdaju uvjerenja, odnosno druge isprave o činjenicama u vezi s poslovima koje, sukladno zakonu, obavljaju. Nadalje, st. (3) i (4) istog članka regulirano je da se uvjerenja i druge isprave o činjenicama o kojima se vodi službena evidencija moraju izdavati u skladu s podacima službene evidencije, te da takva uvjerenja, odnosno druge isprave, imaju značaj javne isprave, a pod službenom evidencijom podrazumijeva se evidencija ustanovljena zakonom ili drugim propisom ili općim aktom institucije koja ima javna ovlaštenja. Pored rečenog, potrebno je spomenuti i kako je člankom 82. Zakona o radu u institucijama Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH”, br. 26/04, 7/05, 48/05, 60/10, 32/13 i 93/17), propisano da o pravima uposlenika iz radnog odnosa odlučuje poslodavac, rješenjem, uz primjenu na odgovarajući način odredbi Zakona o upravnom postupku.

Također, važno je istaknuti i to da su u Federaciji Bosne i Hercegovine radne knjižice prestale važiti, temeljem članka 176. Zakona o radu („Službene novine Federacije BiH”, br. 26/16 i 89/18), te se vraćaju radniku, ali su zadržale značaj javne isprave, dok u Republici Srpskoj odredbe Zakona o radu („Službeni glasnik RS”, br. 1/16 i 66/18) sadrže pojam radne knjižice kao javne isprave, te su iste još uvijek važeće (čl. 259. – 262. Zakona o radu).

Najprije je važno istaći da zakonima Bosne i Hercegovine nije reguliran pojam radnog staža, ali se iz kompletnog smisla instituta može smatrati da je radni staž vrijeme provedeno u radnom odnosu kod poslodavca, pri čemu je radni staž institut radnog prava, te je u svakom slučaju potpuno odvojen od pojmova mirovinskog staža, staža osiguranja i sl. koji su pojmovi socijalnog prava, odnosno prava mirovinskog osiguranja.

Nadalje, a kako je gore navedeno, uvjerenja ili potvrde koja izdaju poslodavci, a posebice one koja izdaju javnopravna tijela, imaju značaj javne isprave i dokazuju ono što se u njima potvrđuje ili određuje, uz mogućnost dokazivanja da podaci u njima nisu točni, ali u odsustvu jačih protudokaza, podaci iz njih se moraju uzeti kao istiniti. S druge strane, radne knjižice također predstavljaju javne isprave, s tim da je zbog prestanka važenja istih u Federaciji Bosne i Hercegovine, njihova dokazna snaga, ako potiču iz u tog entiteta, znatno smanjena.

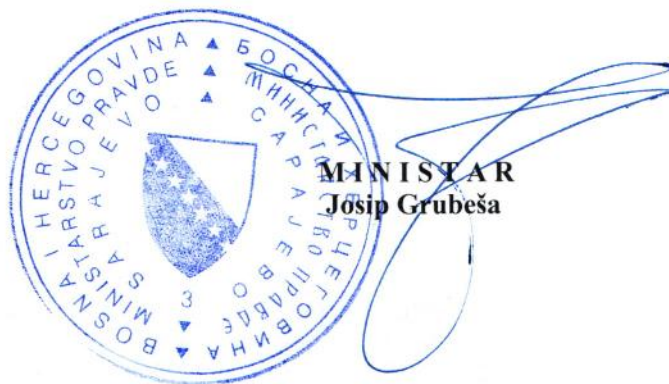
Neovisno od toga, zakoni, niti drugi propisi, ne predviđaju u načelu hijerarhiju snage javnih isprava, što i nije odlučujuće ako dokazi iz jedne javne isprave ne isključuju dokaze iz druge. U konkretnom slučaju to bi značilo da ako je određeno razdoblje radnog staža obuhvaćeno podacima iz uvjerenja, a u radnoj knjižici u istom razdoblju ništa nije upisano, tada je institucija dužna prihvatiti razdoblje koje je obuhvaćeno samo uvjerenjem zbog, u najmanju ruku, jednakosti ova dva dokazna sredstva. Drugačije bi bilo kada bi u radnoj knjižici bio upisan drugi poslodavac ili bi drugi upis u radnoj knjižici (primjerice da je u istom razdoblju evidentirana neuposlenost ili uposlenje u inozemstvu), pobijao podatke iz uvjerenja, ali i tada bi se moralo provesti dodatno dokazivanje, pribavljanjem ponovnog uvjerenja od poslodavca i slično.

U konačnici možemo zaključiti da, ako uposleni ima, kao dokaz o radnom stažu, izdato uvjerenje ili potvrdu, institucija je dužna uzeti taj radni staž kao validan, bez obzira što isti ili jedan njegov dio, nije upisan u radnu knjižicu, osim ako u radnu knjižicu u tom istom razdoblju nije upisano nešto drugo, na primjer drugi poslodavac, neuposlenost i slično.

S poštovanjem,

DOSTAVLJENO:

- Naslovu,
- a/a.

MINISTAR
Josip Grubeša